

Daniel Kitabı - Sayı Yetmiş Sekiz

Dört İğrençliğin Açığa Çıkarılması: Laodikya Adventizmindeki İsyanın Tarihsel Paraleli

Jeff Pippenger
2024-02-11

Amorîlerin tarihçesi, Tanrı'nın gazabının Laodikya Adventizmine karşı uygulandığı zamanı örneklemek için kullanılır. Kardeş White, Tanrı'nın cezasını infaz etme zamanlamasının, son günlerde, yüz kırk dört binin mühürlendiği zamanda da, Tanrı'nın Amorîler üzerine gazabını indirdiği zamankiyle aynı olduğunu belirtir. O şöyle der: "Amorî ulusu putperestliği ve yozlaşmışlığıyla göze çarpıyor olsa da, henüz suçunun kasesini doldurmamıştı... Merhametli Yaratıcı, dördüncü nesle kadar onların kötülüğüne katlanmaya razıydı. Sonra, eğer daha iyiye doğru bir değişim görülmezse, yargıları onların üzerine inecekti. Sonsuz Olan, şaşmaz bir doğrulukla hâlâ tüm uluslarla ilgili bir hesap tutmaktadır. Merhameti tövbeye çağrılarla sunulurken bu hesap açık kalacaktır; fakat rakamlar Tanrı'nın belirlediği belli bir düzeye ulaştığında, gazabının hizmeti başlar. Hesap kapanır. İlahi sabır sona erer."

Kardeş White, Hezekiel'in yüz kırk dört binin mühürlenmesini tasvirinde, Laodikya Adventizmine karşı Tanrı'nın gazabının hizmetinin, onların günah kâsesi dolduğunda başladığını ve bu kâsenin dördüncü nesilde tam doluluğuna ulaştığını açıkça belirtir. Tüm bu bilgiler, sekizinci bölümde başlayan ve giderek tırmanan dört iğrençliği tasvir eden görümün bağlamında ortaya konulmuştur.

Sonra bana dedi: İnsanoğlu, şimdi gözlerini kuzeye doğru kaldır. Ben de gözlerimi kuzeye doğru kaldırdım; ve işte kuzeyde, sunağın kapısında, girişte kıskançlığa neden olan put vardı. Bana yine dedi: İnsanoğlu, onların ne yaptığını görüyor musun? Benim kutsal yerimden uzaklaşayım diye İsrail halkının burada işlediği o büyük iğrençlikleri? Ama yine dön, daha büyük iğrençlikler göreceksin. Ve beni avlunun kapısına götürdü; baktığımda, işte duvarda bir delik vardı. Sonra bana dedi: İnsanoğlu, şimdi duvarı kaz. Ben duvarı kazınca, işte bir kapı. Bana dedi: İçeri gir ve burada yaptıkları korkunç iğrençlikleri gör. Böylece içeri girdim ve baktım; ve işte her tür sürünen şeyin, iğrenç hayvanların ve İsrail halkının bütün putlarının tasvirleri duvarın her yanına çizilmişti. Ve onların önünde, İsrail halkının ileri gelenlerinden yetmiş adam duruyordu; aralarında da Şafan oğlu Yaazanya duruyordu; her birinin elinde buhur vardı ve yoğun bir buhur dumanı yükseliyordu. Sonra bana dedi: İnsanoğlu, karanlıkta, her biri kendi tasvir odalarında, İsrail halkının ileri gelenlerinin neler yaptığını gördün mü? Çünkü diyorlar ki: Rab bizi görmüyor; Rab yeryüzünü terk etti. Bana yine dedi: Yine dön, onların yaptıkları daha büyük iğrençlikleri göreceksin. Sonra beni Rab'bin evinin kuzeydeki kapısının girişine getirdi; ve işte orada Tammuz için ağlayan kadınlar oturuyordu.

Sonra bana dedi ki: Bunu gördün mü, ey insanoğlu? Yine dön, ve bundan daha büyük iğrençlikler göreceksin. Ve beni Rab'bin evinin iç avlusuna götürdü; ve işte, Rab'bin tapınağının kapısında, sundurma ile sunak arasında, yaklaşık yirmi beş adam vardı; sırtları Rab'bin tapınağına dönük, yüzleri doğuya dönüktü; doğuya doğru güneşe tapıyorlardı. Sonra bana dedi ki: Bunu gördün mü, ey insanoğlu? Yahuda evi için, burada işledikleri iğrençlikleri

işlemeleri önemsiz bir şey mi? Çünkü ülkeyi şiddetle doldurdular ve dönüp beni öfkelenmeye kalkıştılar; ve işte, dalı burunlarına tutuyorlar. Bu nedenle ben de öfkeyle davranacağım: gözüm esirgemeyecek, merhamet etmeyeceğim; kulaklarıma yüksek bir sesle bağırıp yakarsalar da yine de onları iştirmeceğim. Hezekiel 8:5-18.

Hezekiel'e, sunağın kapısının girişine kıskançlık putunun dikilmesi şeklindeki ilk iğrençlik gösterildikten sonra, kendisine kıskançlık putundan bile daha büyük iğrençliklerin gösterileceği bildirildi. İkinci iğrençlik gizli odalarla temsil edilir; burada önderler, ihtiyar adamlar olarak tasvir edilenler, tütsüyle simgelenen dualar sunmakta ve Rab'bin yeryüzünü terk ettiğini ve kendilerini görmediğini ilan etmektedir. Ama Hezekiel'e bunlardan da daha büyük iğrençlikler göreceği bildirildi.

Üçüncü iğrençlik, "Tammuz için ağlayan kadınlar"la temsil edilir; ancak bundan bile daha büyük bir iğrençlik vardır; çünkü dördüncü iğrençlik, sırtları tapınağa dönük olarak güneşe tapan yirmi beş kişilik bir liderliği işaret eder.

Dördüncü iğrençlikte şu hüküm verilir: "Yaşlı adamlar ülkeyi zorbalıkla doldurdular, dönüp Beni öfkelenirdiler; ve işte, dalı burunlarına dayadılar." "Kışkırtma günü," Tanrı'nın gazabını uygulamaya başladığı gündür; tıpkı eski İsrail'in, Vaat Edilen Ülke'yle ilgili Yeşu ve Kalev'in iletisini reddettiğinde olduğu gibi. Mühürleme mesajının reddedilmesi, Yeruslaim için günah kâsesinin dolduğu anı işaret eder. Yeşu ile Kalev, kilisede ve ülkede işlenen iğrençlikler için inleyip feryat eden sadık azınlıktan oluşan küçük topluluğu temsil eder.

O zaman Musa ve Harun, İsrailoğullarının bütün topluluğunun önünde yüzüstü yere kapandılar. Ülkeyi keşfe gidenlerden Nun oğlu Yeşu ile Yefunne oğlu Kalev giysilerini yırttılar; ve bütün İsrailoğulları topluluğuna şöyle dediler: "Keşfetmek için içinden geçtiğimiz ülke son derece iyi bir ülkedir. Rab bizden hoşnut olursa, bizi bu ülkeye götürecektir ve onu bize verecektir; süt ve bal akan bir ülke. Yeter ki Rab'be karşı isyan etmeyin ve ülkenin halkından korkmayın; çünkü onlar bizim için lokmadır; koruyanları onlardan çekilmiştir ve Rab bizimledir; onlardan korkmayın." Ama bütün topluluk, "Onları taşıyın!" diye bağırды. Ve Rab'bin yüceliği, bütün İsrailoğullarının önünde buluşma çadırında göründü. Rab Musa'ya dedi ki: "Bu halk daha ne kadar beni öfkelenirecek? Aralarında gösterdiğim bunca belirtiyeye rağmen daha ne kadar süre bana inanmayacaklar? Onları veba ile vuracağım, mirastan mahrum bırakacağım ve senden onlardan daha büyük ve daha güçlü bir ulus yapacağım." Sayılar 14:5-12.

Sayılar'da ve Hezekiel'de isyancıların yol açtığı "kışkırtma", ortaya konmuş "işaretleri" kabul etmeyi reddetmelerine dayanır. Musa zamanında reddedilen "işaretler", Milleritlerin tarihinde Tanrı'nın gücünün ortaya çıkışını temsil eden işaretlerdi. Eski İsrail, kurucu tarihlerinde O'nun gücünün ortaya çıkışının "işaretlerini" reddederek Tanrı'yı kışkırttı. Yüz kırk dört binin mühürlenme zamanında modern İsrail de, son günlerde tekrarlanan Gece Yarısı Çağrısı tarihinin tekrarını "tanımalarına" imkân verecek "işaret" olması gereken bizzat kurucu tarihe sırt çevirir.

Tanrı, isyancılara Tanrı'nın gücünün tezahürünün tekrarını görmelerine izin verir, çünkü Tanrı'nın gücünün tezahürünün tekrarı yalnızca son yağmur değil, aynı zamanda gerçeği sevenler arasında

olsalardı onları kurtaracak olan gerçektir.

Hezekiel'in sekizinci bölümündeki dört iğrençliğin, Laodikya Adventizminin dört kuşağının sembolleri olarak tanımlanması, son günlerde Yahuda oymağının Aslanı tarafından mühürü açılan mesajın bir parçasıdır. İlk kuşak 1863'teki isyanla başladı ve yirmi beş yıl sonra, 1888'de, gizli odalar sembolüyle ikinci kuşağın başlangıcını işaretleyen isyan ortaya çıktı. Otuz bir yıl sonra, 1919'da, W. W. Prescott'un Mesih'in Öğretisi adlı kitabının yayımlanması, Hezekiel'in Tammuz için ağlayan kadınlar olarak temsil ettiği üçüncü kuşağın başlangıcını işaretledi. Bundan otuz sekiz yıl sonra, 1957'de, Öğreti Üzerine Sorular adlı kitabın yayımlanmasıyla, isyancıların doğudan yükselen mühürleme mesajına sırt çevirip güneşe tapınacakları zamanı belirleyen dördüncü kuşak başladı.

1888'de Minneapolis'teki Genel Konferans'a ulaşan Laodikya Adventizmi'nin isyanının ikinci neslini incelemeye başlayacağız. Hezekiel'in dört iğrençliğinin de Yeruşalim'de meydana geldiğini hatırlamak önemlidir; bunlar isyanın aşamalı bir tarihini temsil etseler de, her zaman son günlerde Laodikya Adventizmini temsil eden şehir içinde meydana gelen isyanı ele alır.

Kudüs'ün yıkımının işaretlerinden biri olarak Mesih, 'Birçok sahte peygamber ortaya çıkacak ve birçoklarını aldatacak' demişti. Sahte peygamberler gerçekten ortaya çıktı; halkı aldatarak çok sayıda kişiyi çöle sürüklediler. Büyücüler ve sihirbazlar, mucizevi güç iddiasında bulunarak halkı peşlerinden dağların ıssızlıklarına çektiler. Ama bu peygamberlik sözü aynı zamanda son günler için de söylenmişti. Bu işaret, İkinci Geliş'in bir belirtisi olarak verilmiştir. Bugün bile sahte mesihler ve sahte peygamberler, O'nun öğrencilerini ayartmak için alametler ve harikalar gösteriyorlar. 'İşte, O çölde' haykırışını duymuyor muyuz? Mesih'i bulma umuduyla binlerce kişi çöle gitmedi mi? Ve insanların ölmüşlerin ruhlarıyla iletişim kurduklarını iddia ettikleri binlerce toplantıdan şimdi 'İşte, O gizli odalarda' çağrısı işitilmiyor mu? Bu, tam da spiritizmin ileri sürdüğü iddiadır. Ama Mesih ne diyor? 'İnanmayın. Çünkü şimşek doğudan çıkar ve batıya kadar parlar; İnsanoğlu'nun gelişi de böyle olacaktır.' Çağların Arzusu, 631.

Gizli odalar spiritüalizmin bir sembolüdür ve Ezeziel'in sekizinci bölümündeki ikinci iğrençlik, duvarlara yeryüzüne ait tasvirlerin gizlice asıldığı tapınakta gerçekleşir.

Ben de içeri girdim ve gördüm; ve işte sürünen varlıkların her türü, iğrenç hayvanlar ve İsrail evinin bütün putları, çevredeki duvarlara resmedilmişti. Ve onların önünde İsrail evinin ihtiyarlarından yetmiş adam duruyordu; aralarında Şafan oğlu Yaazanya vardı; herkesin elinde buhurdanı vardı ve yoğun bir buhur dumanı yükseliyordu. Sonra bana dedi ki: İnsanoğlu, İsrail evinin ihtiyarlarının karanlıkta, her birinin tasvir odalarında ne yaptıklarını gördün mü? Çünkü diyorlar ki: Rab bizi görmüyor; Rab yeryüzünü terk etti. Ezeziel 8:10-12.

Ezeziel, kutsal mekânın duvarlarına resmedilmiş "İsrail halkının putlarını" görür; ancak ona açıkça söylenir ki bu isyan, ihtiyarların her birinin "imge odasında" da meydana gelmektedir. Fiziksel tapınaktaki isyan, insan tapınağındaki isyanı açığa çıkarır.

Tapınağı dünyanın alıcı ve satıcılarından arındırırken, İsa, yüreği günahın kirliliğinden—ruhu yozlaştıran dünyevi arzular, bencil tutkular ve kötü alışkanlıklardan—arındırma görevini ilan

etti. Malaki 3:1-3 alıntılandı. Çağların Arzusu, 161.

İkinci iğrençlik, hem kilisenin içinde hem de kilisenin koruyucuları olması gereken ihtiyarların zihinlerinde kötülüğün bir tezahürünü temsil ediyordu. Orada tezahür eden kötülük, ruhçuluğun kötülüğüdür. Nuh'un günlerinde, insanların yüreklerindeki her tasarı kötüydü; tufan öncesi kuşak günahlarının ölçüsünü doldurmuştu.

Ve Tanrı, insanın yeryüzündeki kötülüğünün büyük olduğunu ve yüreğindeki düşüncelerin her tasarısının sürekli olarak yalnızca kötü olduğunu gördü. Yaratılış 6:5.

İkinci nesil, spiritizmin hem Yeruşalim'in önderlerinin içine hem de Laodikya Adventizminin kurumsal yapısına ne zaman girdiğini tespit eder. "İsrail evinin ihtiyarları'nın "karanlıkta", kendi "hayal odalarında" yaptıkları, yüreklerinin "düşüncelerinin her tasarısının" "yalnızca kötü" olduğunu ortaya koyar. Kardeş White, Yeruşalim'in yıkımının dünyanın sonunu temsil ettiğini açıkça belirtir ve Nuh'un çağındaki tufana dair tanıklık da dünyanın sonunu temsil eder. Son günlerde, gerçekte kutsanmayı reddedenler, Hezekiel'in sekizinci bölümündeki ikinci iğrençliğin temsil ettiği üzere, spiritizm tarafından ele geçirilir.

Hezekiel'deki ikinci iğrençlik, 1888'de ortaya çıkan isyanı temsil eder ve ikinci neslin sembolü hâline gelir; ancak bundan da öte, 1888 ve onun temsil ettiği ya da onunla temsil edilen her şey, 11 Eylül 2001'de tekrarlandı. Kardeş White özellikle 1888'de Vahiy 18'in güçlü meleğinin indiğini belirtir; dolayısıyla bu tarih, New York şehrinin büyük binalarının Tanrı'nın bir dokunuşuyla yerle bir edileceği ve Vahiy 18:1-3'ün gerçekleşeceği zamanı temsil eder.

Önceden oluşmuş kanaatlerden vazgeçmeye ve bu gerçeği kabul etmeye isteksizlik, Minneapolis'te Kardeşler Waggoner ve Jones aracılığıyla iletilen Rab'bin mesajına karşı sergilenen muhalefetin büyük bir bölümünün temelinde yatıyordu. Şeytan, bu muhalefeti kışkırtarak, Tanrı'nın onlara vermeyi arzuladığı Kutsal Ruh'un özel gücünü büyük ölçüde halkımızdan uzak tutmayı başardı. Düşman, Pentekost gününden sonra havarilerin ilan ettiği gibi, gerçeği dünyaya taşımada onların sahip olabilecekleri o etkinliği elde etmelerini engelledi. Görkemiyle bütün yeryüzünü aydınlatacak olan ışığa karşı direnildi ve kendi kardeşlerimizin eylemleriyle bu ışık büyük ölçüde dünyadan uzak tutuldu. Seçilmiş Mesajlar, kitap 1, 235.

1888'in tarihi, 11 Eylül 2001'de gelen son yağmur mesajının reddedilmesine örnek teşkil etti. 1888, Laodikya Adventizminin ikinci neslinin bir simgesidir; bu nesil Hezekiel'in ikinci iğrençliğiyle temsil edilir ve o dönemin anlatısı, Hezekiel'deki yetmiş ihtiyar tarafından örneklenen bir isyanı tanımlar. Onların isyanı spiritizmi temsil ediyordu ve Nuh'un zamanında lütuf zamanının kâsesinin dolmasıyla paralellik gösteriyordu. Mesajın reddedilmesi, liderliğin, İslam'ın üçüncü Eyvah'ının gelişini belirlemek üzere verilen son yağmur mesajını reddettiğini ortaya koydu.

"Son yağmur, Tanrı'nın halkı üzerine yağacaktır. Güçlü bir melek gökten inecek ve bütün yeryüzü onun görkemiyle aydınlanacaktır." Review and Herald, 21 Nisan 1891.

1888'de mesajı reddeden önderlik, 11 Eylül 2001'de İslam mesajının reddini örnekledi, fakat Tanrı, onlar üzerindeki yargısının bir parçası olarak o önderlerin tanık olacakları bir kudret tezahürü ortaya koymayı amaçlıyor. Geç yağmurun kudretinin tezahürü, mühürleme döneminin sonunda meydana gelir. Bu 11 Eylül 2001'de başladı, ancak doruk noktasına Vahiy on birdeki üç buçuk günün sonunda, "büyük deprem" geldiğinde ulaşır.

1888'in mesajı, Laodikya mesajıydı; bir zamanlar seçilmiş olan ve o sırada artık bir kenara bırakılmakta olan halk için son çağrıydı.

A. T. Jones ve E. J. Waggoner'ın bize verdiği mesaj, Tanrı'nın Laodikya kilisesine mesajıdır ve gerçeğe inandığını iddia edip de Tanrı'nın verdiği ışığı başkalarına yansıtmayan herkesin vay haline. 1888 Materyalleri, 1053.

1888 mesajı, New York şehrinin büyük binaları 11 Eylül 2001'de yıkıldığında Laodikya kilisesine doğrudan tanıklığın verileceğini ortaya koyan mesajı temsil ediyordu; ve bu doğrudan tanıklık, imanından geri düşmüş bir halkın üzerine üflendiğinde onları güçlü bir ordu olarak hayata döndürme gücüne sahip olan üçüncü Vay'ın İslam mesajıdır.

"Dosdoğru bir tanıklık kiliselerimize ve kurumlarımıza, uyuyanları uyandırmak için, sunulmalıdır."

Rab'bin sözüne inanılıp itaat edildiğinde, düzenli bir ilerleme kaydedilecektir. Şimdi büyük ihtiyacımızı görelim. Rab, kuru kemiklere yaşam üflemedikçe bizi kullanamaz. Şu sözlerin söylendiğini işittim: 'Tanrı'nın Ruhu yürekte derinden işlemedikçe, onun yaşam veren etkisi olmadan, gerçek ölü bir harfe dönüşür.' Review and Herald, 18 Kasım 1902.

1888, Adventizmin ikinci neslinin başlangıcını işaret eder, ama aynı zamanda son günlerle uyumlu bir peygamberlik çizgisi de sunar. 11 Eylül 2001'de Tanrı, İslam'ın yeryüzünden çıkan canavara yönelik saldırısının bir peygamberliğin gerçekleşmesi olduğunu kabul etmeyi seçen insanları eski yollara geri götürdü. Tanrı'nın halkının William Miller'ın cevherlerine geri dönmesi ve birinci ve ikinci Vay'ların gerçekleşmesini de içeren temel hakikatler konusunda eğitilmesi gerekiyordu; bu da o zamanda üçüncü Vay'ın gelişini belirledi. Bu insanlar o eski yollara döndüklerinde, Habakkuk'un iki levhasının kutsallığını görmeye yönlendirildiler.

Habakkuk'un, Miller'in mücevherleri ve aynı zamanda Adventizmin temelleri olan iki tablosuna karşı 1863'teki isyan, 11 Eylül 2001'de tekrarlanan bir isyanın tipik örneğini teşkil ediyordu; zira Laodikya Adventizminin liderliğine Miller'in mücevherlerine yeniden sahip çıkma ya da onları reddetme fırsatı verilmişti. Hezekiel'in sekizinci bölümünde temsil edilen Adventizmin dört kuşağının tamamı, 11 Eylül 2001'de Laodikya Adventizminin isyanını da temsil etmektedir.

Bir sonraki makalede Laodikya Adventizminin ikinci neslini belirlemeye devam edeceğiz.

Tanrı insanı, ebedî gerçekleri kucaklayabilecek duygularla yarattı. Bu duygular saf ve kutsal tutulmalı, her türlü dünyevîlikten uzak olmalıydı. Ama insanlar ebediyeti hesaba katmaz oldu. Alfa ve Omega, başlangıç ve son olan, her ruhun kaderini elinde tutan Tanrı unutuldu. Bilgide güçlü olduklarını sanan insanlar, Tanrı'nın nazarında kendilerini en aşağı düzeye indirdiler.

İnsanın zihni dünyevileşti. İlahi olanın izini yansıtmak yerine, beşerî olanın izini yansıtıyor. Zihninin odalarında yeryüzüne ait imgeler görülüyor. Nuh'un günlerinde hüküm süren ve o çağın sakinlerini kurtuluş umudunun ötesine iten alçaltıcı uygulamalar bugün de görülüyor. Signs of the Times, 18 Aralık 1901.